

Szilveszter előtt

Az egészet nem is így akartam. Eredetileg egy szilveszteri buli lett volna az utolsó, amire vágytam. Semmi mást nem terveztem az év utolsó napjára, csak hogy egy százas zsepivel az ölemben csokit és chipset kajáljak, majd tátott szájjal zokogva (ezzel láthatóvá téve a megrágott falatokat) a világ legundorítóbb látványát nyújtsam. Ehhez még bónuszként jött volna a laptopomon lévő romantikusfilm-válogatás, amely csak olyan alkotásokat tartalmaz, amikben legalább az egyik szerelmes hős kinyúl. És csak úgy, mint minden normális, összetört szívű lány, én is elvártam volna a legjobb barátnőmtől, Esztitől, hogy aznap éjjel, amikor az egész világ ünnepel, ő otthon üljön velem a szobámban, smink nélkül, elnyűtt ujjú pulóverben, és együtt szidjuk azokat, akik boldogok. Mellesleg az sem zavart a tervemben, hogy Eszti éppenséggel pont a boldog emberek táborát erősíti, mert, mint legjobb barátnőmnek, egyszerűen kötelessége félretenni a saját fullhepi életét, és az én széttört lelkemet pátyolgatni. Igen, így terveztem. Karácsony óta felpuffadt arccal és kisírt szemmel, lidércként jártam a házban, ezzel ijesztgetve a családomat, minden pillanatban érzékeltetve velük, hogy igenis szakítottunk Norbival, és számomra vége a világnak. Saját, egész téli szünetet felölelő drámám eredetileg még tartott volna, mert korántsem végeztem azzal, hogy Nor-

bit minden létező ismerősömnek szidjam, hogy photoshoppal szétvágjam a közös képeinket (21. század, hol vannak már az igazi fotót széttépő nagyjelenetek...) és hogy a közös barátainkat magam mellé állítsam, mondván, Norbi egy dög. Igen, így akartam. Csak aztán valami történt. Közös múltunk tükrében naivan azt hittem, hogy Norbi szintén magába roskadva ücsörög otthon, szétbarmolva a saját családjá ünnepét, ahogyan azt én is tettem az enyémmel. Így szakításunk után először december 26-án néztem fel a Facebookra, hogy zsepivel törölgetve a szememet, csak egy pillanatra láthassam, ő hogy viseli ezt az egészszet. Azt hittem, kicserélte a profilképét feketére. Azt hittem, az idővonal fotója egy szakításról szóló dalszöveg lett. Azt hittem, a fala tele van keserű posztokkal, életunt üzenetekkel, szomorú smiley-kkal és őt vigasztaló kommentekkel. Aha, azt hittem. Erre mit látok? Vigyorgó profilkép, a legjobb haverjával közösen pózoló timeline fotó, a falán meg egy link, az American Hi-Fi *The Break Up Songja*, ami alatt az ismerősei röhögő kommentjei gyűltek. Egy pillanat alatt kiesett a zsepi a kezemből, idegesen letöröltem az arcomat, és már indítottam is a videóhívást.

Eszti azonnal válaszolt, és bár az arca komornak tűnt, tudtam, hogy a hívásom előtt bizonyára jókedvű volt.

– Szia, hogy vagy? – kérdezte félrebiccentett fejjel, szána-kozó tekintettel meredve a kis videoablakomra, amit én is láttam magamról, és örömmel vettem észre, hogy a keserűséget valami tébolyodott dühféle váltotta az arcomon.

– Norbi egy igazi gyökér! – csaptam bele hirtelen felindulásból, vigyázva a szavaimra, mert mégiscsak a szeretet ünnepén nyilvánultam meg. – Láttad a falát? Milyen jópofa... Örülök, hogy neki ennyire vicces a szakítás...

Szilveszter előtt

Eszti nem mondott semmit, és ezt akár vehettem volna úgy is, hogy egyetért velem, de az állítólagos legjobb barát-nóm nem rendelkezik kifejezetten sok színészi vénával, úgy-hogy lesütött szemét azonnal úgy vettem, hogy tud valamit.

– Eszti! – meredtem pszichopata módon a kamerába, mire kissé hátrahökölt. Talán kócos, a szakítás óta fésűt sem látott hajam riasztotta meg, esetleg karikás szemem, ami félig a fá-radtságtól, félig pedig az idegbajom miatt, de nyilván tikkelt is.

– Igen? – húzta el a száját.

– Mit tudsz? Úristen! – kaptam a szám elé a kezem. – Már van barátnője? Mi a franc? – ráztam a fejem. – Két napja sza-kítottunk!

– Lia, állj már le – szakított félbe félénken. – Nincs barát-nője. Csak...

– Csak mi? – rágtam a szám szélét.

– Csak túllépett a dolgon.

– Mi az, hogy túllépett? – szakadt ki belőlem fájdalmasan.
– És mi az, hogy a dolgon? Én vagyok a „dolog”?

– Ne forgasd már ki a szavaimat – kérte szomorúan, em-lékeztetve, hogy ez neki sem könnyű helyzet, tekintettel arra, hogy igen jó kapcsolatot ápol(t) Norbival. De nyilván mellet-tem állt ki, ez nem is volt kérdés, főként, miután megfenye-gettem és kissé kényszerítettem is erre. Semmi gond, a legjobb barátság fogalmába ilyen is belefér, csak ez az apró betűs rész, amit soha, senki nem olvas el... – Figyelj – vett erőt magán –, szakítottatok. Ez biztos baromira nehéz mindkettőtöknek. De mások vagytok.

– Nem, pontosan, hogy nem. Istenem, Eszti, az egész át-kozott kapcsolatunk azért nem működött, mert pontosan ugyanolyanok vagyunk!

Leiner Laura • Akkor szakítsunk

– Én is azt hittem – tűnődött. – De ezek szerint mégsem.

– Hogy érted? – doboltam a laptopomon türelmetlenül, közel a mikrofonhoz, ami nyilván zavarólag hatott Esztire, mert megkért, hogy fejezzem be a gépem ütlegetését.

– Nem tudom. Te kiakadtál meg sírsz, ami teljesen normális reakció...

– Aha, jó – türelmetlenkedtem. – És ő? Ő mit csinál?

– Nem mondhatom meg. Csabi megkért rá.

– Hóóó! – tettem fel a mutatóujjamat amolyan „na, most álljunk meg egy szóra” stílusban. – Csabi az én barátom is!

– Igen, jóban vagytok, de azért valljuk be, ő Norbi legjobb haverja. Egyértelmű, hogy a szakításotok után is beszélnek...

– Nem! – kértem ki magamnak. – Ez nem ér.

– Lia, ne csináld már. Ez nekünk iszonyatosan kellemetlen.

– Nektek? Hé! Éppenséggel engem dobtak ki. Ti, ha jól tudom, még mindig tökéletesen boldogok vagytok Csabikával...

– Most miért vagy ilyen gúnyos? Mi nem csináltunk semmit. Mellesleg, már bocs, de téged nem kidobtak, hanem szakítottatok. Közösen. Együtt.

Na, ez aztán mindennek a teteje volt. Nem elég, hogy Norbi kidobott. Vagy jó, akkor közösen megbeszéltük, hogy szétmegyünk. De a legjobb barátaink, akik történetesen ugyanúgy egy párt alkotnak, ahogyan azt mi is tettük még tegnapelőtt (!), szintén kettészakadtak, én kaptam Esztit, Norbi pedig Csabit. Hát nem csodálatos sztori? Amúgy meg, miért nem én kaptam Csabát? Miért evidens, hogy amikor két párból az egyik szakít, akkor a másik párosból a lány a lány pártját fogja, a fiú meg a fiúét? A fiúk lazán átsegitik egy-

Szilveszter előtt

mást a továbblépésen, ami ez esetben kábé huszonnégyszáz órát vett igénybe, a lányok meg sírjanak és pletyziznek. Ez így teljes mértékben szexista, és kikérem magamnak!

– Na jó. Mostantól megkérnélek rá, hogy ne beszélj Norbival, sőt, légy szíves töröld ki az ismerőseid közül is – szipogtam teljesen megbántva és megítélésem szerint jogosan.

Eszti viszont megrázta a fejét.

– Bocs, Lia, tudod, hogy mennyire jó barátnőm vagy, de ezt nem tehetem.

– Mi? Az a szemét összetörte a szívem! Fáj! – könnyezett bele újra a szemem, miután eszembe jutott, hogy valahol a dühöm mögött lapult a felismerés, ami annyit jelentett, hogy Norbinak tényleg ennyi volt, és továbblépett.

– Figyelj. Megbeszéltük Csabival, hogy most én egy kicsit veled lógok, filmet nézünk, ha kinyitnak az üzletek, elmegyünk nézelődni... Lányos programok.

– Oké – dörzsöltem a halántékom fáradtan.

– Sőt! Ez lesz az első eset a kapcsolatunk kezdete óta, hogy külön szilveszterezünk, csak hogy veled lehessenek és ne töltsd egyedül – mosolygott kedvesen.

– Köszönöm. Ez nagyon kedves tőled. Nem is tudom, mit kezdenék nélküled – zokogtam a gép előtt teljesen összetörve. Rázkódó vállal szakadt ki belőlem minden fájdalom, ami az elmúlt napokban ért, majd egy másodperc alatt lefagytam, a tenyerembe temetett lehunytt szemem egyszerre felpattant, és új emberként néztem fel, egyenesen bele a kamerába.

– Lia, kezdesz horrorisztikus lenni. Megijesztesz – meredt összevont szemöldökkel a kamerába Eszti.

– Hogy mondod? – húztam össze a szemem.

– Ijesztő vagy.

- Nem, nem – csóváltam a fejem. – Előtte.
- Veled leszek szilveszterkor – mosolyodott el.
- Ahha. Klassz – néztem elismerően. – És ha te velem...

Akkor Csabi nyilván...

– Na jó, mennem kell – értette meg Eszti, hogy én mit értettem meg, aminek következtében elég sietősnek tűnt.

– Ki ne lépj! – kiáltottam rá.

– Erről nem mondhatok semmit. Ne már, Lia, mennem kell.

– Csabi Norbival lesz! Ugye? Hova mennek? Mire készülnek? Úgyis megtudom előbb-utóbb! Jobb, ha te mondd el.

– Jó, jó – túrt bele a hajába fáradtan. – Oké. Úgy beszéltük meg Csabival, hogy én veled leszek, ők meg maradnak az eredeti tervnél.

– Milyen eredeti tervnél?

– Tudod...

– Neeeee! – kerekedett el a szemem.

– Hát, miért is ne? – sziszegte Eszti. – Már mint te úgysem mennél oda. Ők meg elmennek.

– Rendben – sóhajtottam. – Eddig azt hittem, hogy utálok Norbit, amiért karácsony előtt szakított velem, de most már nem utálok, hanem egyenesen...

– Szakítottatok egymással – javított ki Eszti, sokadszorra.

– Te mégis kinek a pártján állsz? – csattantam fel.

– Párt? Nincsenek pártok. Ide figyelj, Lia. Szakítottatok. Sajnálom. Sajnálak. Veled vagyok, olyannyira, hogy külön töltöm a szilvesztert a barátomtól csak azért, hogy te ne legyél egyedül! Légy szíves, tedd félre egy pillanatra az önsajnálodat, és értékeld, hogy ki mit tesz meg érted. Na! – szidott le.

Szilveszter előtt

– Arra a bulira én is meg voltam híva! Úgy volt, hogy együtt megyünk, négyen – néztem magam elé hitetlenkedve.

– De te már nem akarsz menni – emlékeztetett a tegnapi (egyik) telefonbeszélgetésünkre, amikor zokogva közöltem, hogy én soha többet nem tudok bulizni Norbi nélkül. Tegnap még úgy volt, hogy enni sem tudok Norbi nélkül. Létezni sem. Nos, ez tegnap volt.

– Nem, nem akartam. Igaz – bólogattam.

– Miért értesz egyet? Gyanús vagy. Mit tervezel? – érdeklődött Eszti félve.

Ha jobban belegondolok, tényleg egészen jól ismer, ugyanis a következő pillanatban elmosolyodtam, és ez nem afféle hisztérikus vigyor volt, hanem egy őszinte. Olyan, amiről süt a bosszú.

– Ha mégis meggondolnám magam...

– Jaj, ne – sütötte le a szemét Eszti.

– Akkor Csabi és te velem jönnétek vagy Norbival?

– Ugyanarra a bulira?

– Igen.

– Mit számít, majd ott találkozunk azzal, aki külön ment.

– Jó. Oké – bólintottam.

– Csabi biztos Norbival megy, neki ígérte meg előbb.

– Felőlem! Utazza át a várost tömegben, hidegben, buszszal... Én megyek kocsival. Aki akar, velem tarthat.

– Nincs is jogsid. Se kocsid.

– Nekem nincs. De tudok valakit, aki elvisz oda. Akár téged és Csabit is – vigyorogtam.

És nyertem. Kilőttem a videohívást, hagytam, hogy Eszti átgondolhassa a dolgokat, meg persze, hogy leadhassa a drótot Csabinak, aki majd úgysis továbbadja Norbinak. A bosszú

időnként édes, így megnyitottam egy mappát, ami a sulis karácsonyi ünnepség végén készült fotókból állt, és kiválasztottam egyet, amelyik kifejezetten jól sikerült rólam (még jártunk Norbival, a fotót amúgy ő csinálta). A képen egyedül vagyok, a termünk asztalán ülök, Mikulás-sapkában mosolygok, süt rólam a vidámság, a boldogság meg minden, úgyhogy tökéletes arra, hogy feltöltsen profilképnek. Miután beállítottam, csak annyit szöszöltem, hogy töröljem a falamról az elmúlt két nap posztjait, az összes szomorú idézetet, világvége-kiírásokat és együtt érző kommenteket. Mire végeztem, az új profilképemre huszonhét like érkezett és sok-sok „szép vagy” megjegyzés az ismerőseimtől. Bocs, Norbi, de ha te úgy, én így. Ennyi.

Ja, és ezután elmentem rendbe szedni a fejem, hogy valamennyire hasonlítsak arra a lányra, akiről feltöltöttem a képet...

A tervem egyébként nagyszerűen alakult, a szüleimnek fogalmuk sem volt, mi történt, igazából nem is kérdezték, csak örömmel vették, hogy már nem vagyok árnyéka önmagának, és az étvágyam is megjött, ugyanis egy akkora tányér töltött káposztát nyomtam be, hogy ki sem kellett volna szednem, simán megehettem volna a lábasból is.

– Arra gondoltam – szóltam oda mintegy mellékesen a családomnak, akik a tévé előtt ültek és a kötelező műsort nézték (valami Bud Spencer–Terence Hill-filmet), amit én személy szerint tizenhét éve (amióta élek) kihagyok –, hogy mégis elmennék Esztivel és Csabival a szilveszteri bulira, ahogy eredetileg is terveztük.

– Ez nagyszerű! – csillant fel apu szeme, anyu viszont kissé szkeptikusnak tűnt, és hunyorogva méregetett.

– És „tudjukki” nem lesz ott? – érdeklődött.

Szilveszter előtt

– Voldemort? Nem tudom, lehet, hogy valaki meghívta – feleltem unottan.

Apu jót röhögött a poénomon, anyu viszont unottan a plafonra meredt, és kijavította magát.

– Norbira gondoltam.

– Ja, fogalmam sincs. Nem igazán érdekel – húztam széles mosolyra a számam.

– De tegnap még...

– Tegnap még máshogy láttam a dolgokat – közöltem ünnepélyesen, a szüleim meg lazán bevették, hogy a lányuk ennyire jól kezeli első szakítását élete szerelmével. Fogalmuk sem volt, hogy csupán a düh hajtott. Erről egyébként nem is kellett tudniuk. – Ó, és még valami. Megkérem Szilkót, hogy vigyen el minket kocsival. Remélem, nem gond...

Na, erre már mindkét szülőm levette a szemét a *Bunyó karácsonyig* unalomig ismételt jelenetről, és komolyan rám néztek.

– Szilkót?

– Igen – biccentettem.

– A bátyádat?

– Igen.

– Szilkót, a bátyádat? – értetlenkedtek tovább.

– Igen! – közöltem.

– Lia – nézett apu mélyen a szemembe. – Ha kiviszed eből a házból az antiszociális testvéredet szilveszter estéjén, hivatalosan is te leszel a kedvenc gyerekünk.

– Hm – meredtem magam elé. – Jó, készítsétek az oklevelet. A többit bízátok rám.

Szilvesztternél

Van az a jelenet az Ördögűzőben, amikor a csukott szobaajtót mutatják, és totál para az egész, pedig semmi extra nem történik. Na, kábé ilyen a bátyám szobája. Soha nem volt valami beszédes, és ha megszólal, akkor is annyira cinikus és gúnyos, hogy mindenki azt kívánja, bár hallgatott volna, szóval ezt így már megszoktuk, de amióta történt vele idén az a „megcsalta a barátnője, és nevetségessé tette mindenki előtt” eset, azóta teljesen befordult.

– Kipp-kopp – nyitottam be hozzá. Az ágyán ült, hátát a falnak támasztotta, és szokás szerint Nietzschét olvasott. Válasz helyett csak egy pillantást vetett rám, és unottan lapozott egyet. – Hű, még mindig tart a filozófus korszakod – léptem közelebb hozzá. – Jutottál valamire? – „csevegtem”, de nem reagált. – Leülhetek? – kérdeztem, és hát, mivel erre sem nagyon válaszolt, kényelembe helyeztem magam. Ő olvasott, én meg nézelődtem a szobájában. De mivel nincs sok érdekes dolog ott, hamar meguntam. – Te, figyelj, tudod, mire gondoltam?

– Nem, de biztosan elmondod – közölte.

– Igen, terveztem. Szóval. Veled szakítottak... Velem szakítottak. Dumálhatnánk.

– Szakítottak? – vontá fel a szemöldökét.

– Aha – bólintottam, némi gombóccal a torkomban.

Szilveszternél

– Lia, lehet, hogy veled szakítottak – szólt halkán. – Velem nem. Nekem kiszakították a lelkemet, ökölbe zárták, megfacsarták, porrá zúzták és felemelték, hagyva, hogy felkapja a szél és elszálljon, mintha sosem lett volna – szemléltette, hogy mitől is más kettőnk esete.

Az államat vakargatva néztem rá.

– Mégis mióta ülsz itt és olvasol? – töprengtem, enyhén aggódva a mentális épségéért.

– Ki tudja már... – vette drámaira a figurát.

– Na jó, elég! – Kikaptam a kezéből a könyvet, és összecsaptam. – Tudod, mi kéne neked?

– Egy zár az ajtóra?

– Nem – meredtem rá unottan. – Hanem egy beszélgetés. Kimozdulás. Egy kis élet. Úgy döntöttem, nem hagyom, hogy a „Norbi-sztori” kicsináljon. Velem tartasz?

– Bocs, de engem a „Norbi-sztori” nem csinált ki.

– Nem úgy értettem. Csomót gondolkoztam a dolgon. És rájöttem, hogy ha most befordulok, akkor csak magamnak ártok, miközben ő valószínűleg éli az életét, és teljesen jól elvan. Miért tenném tönkre magam, ha egyszer tovább is léphetek. Na? Mi, kidobottak, tartsunk össze!

– Kidobottak? Ez a csapatnevünk? – érdeklődött.

– Igen, gyárthatnánk kis kitűzőket is. Ne már, Szilkió, gyere velem! Jó lesz.

– Nem – közölte.

– Légyszi! Szilveszteri buli, sok fiatal, éjfél, tűzijáték...

– Szilveszter? – kerekedett el a szeme.

– Aha. A hétvégén! – lelkesedtem.

– Te komolyan azt hitted, hogy erre igent fogok mondani? Nagyon ari vagy – oltogatott az annyira szeretett stílusában.

Jó, egy oda. Igazából Szilkó mindig is utálta a szilvesztert, és nemcsak azért, mert zárkózott és elég érdekes humorérzékkel rendelkezik, hanem főként azért, mert a szüleim az alternatív sorba álltak be, amikor a „jópofaságot” osztották, így történhetett az, hogy a bátyám neve Szilkó, vagyis Szilveszter. Innentől persze érthető, hogy az elmúlt huszonnégy évének minden egyes bemutatkozásakor záporoztak a degenerált poénok a nevével kapcsolatban, és a csúcspontot mindig is az év egy adott napján érte el ez a fergeteges vicckavalkád. Igen, szilveszterkor. Megunhatatlan „poén”, és örök klasszikus: „Mi a beceneved, BÚÉK? Hahahaha!” Szóval Szilkó gyerekkorától kezdve kihagy minden programot (családit, majd később, kamaszként barátok meghívását is), és ezen a napon jobban utálja a világot, mint a maradék 364-ben. És most arra kértem, hogy jöjjön velem. Vagy legalábbis vigyen el a kosijával, elcsalva a közös barátainkat Norbitól. Rendben, lehet, hogy ez így annyira nem fair, de ha senki nem véd meg, akkor improvizálnom kell, abban pedig mindig is jó voltam. Jó voltam, amikor ki kellett magyaráznom egy rossz jegyet a tanárainnál vagy éppen a szüleimnél. Jó voltam, amikor rábeszéltem anyut, hogy engedjen el valahová, ahová egyébként nem akart. Jó voltam, amikor körülbelül harminc vetélytársam akadt, mégis én hívtam fel magamra úgy a figyelmet, hogy Norbi engem választott. Jó voltam, amikor közöltem a szüleimmel, hogy a Kodolányin tanulok tovább jövőre, és cuccolok Fehérvárra. És most is jó leszek, amikor be kell bizonyítanom mindenkinek, hogy hamarabb túlléptem a szakításon, mint Norbi.

Mivel elkalandoztam, lemaradtam a bátyám nagymonológjáról, csak a végét csíptem el, ami kábé így hangzott:

Szilveszternél

– És ha lenne kedvem nevetni, most kiröhögnélek, de sajnos nincs.

– Oké. Te tudod – tápázkodtam fel az ágyáról, és kifelé indultam.

– Most komolyan – szólt utánam. – Mégis, hogy gondoltad ezt?

– Mit?

– Hogy velem akarsz ünnepelni. Velem. És ezt most jól gondold meg.

– Nem tudom, csak mert egy cipőben evezünk.

– Nem evezünk.

– Akkor lakunk – legyintettem.

– Egy cipőben lakunk? Lia, néha neked is olvasnod kéne ezt-azt.

– Most mit vagy úgy oda? Rendes voltam, elhívtalak, gondoltam, jól elleszünk, hátha kommunikálsz valakivel, akárkivel, és végre egyszer szórakozol.

– Nem kell a szánelmad, láthatod, hogy remekül megvagyok – vette vissza az ölébe a könyvét.

– Igen? – idegesedtem be. – Örülök! De ha egy kicsit ki lépnél a saját sajnálkozásodból és észrevennél másokat, láthatnád, hogy én nem vagyok jól!

– Miről beszélsz? Alig bírsz magaddal, várod a bulit, meg túlléptél Norbin...

– Hülye! Ezt csak úgy mondom! Hogy léptem volna túl, tegnapelőtt dobott! – túrtam bele idegesen a hajamba.

Szilki felvonta a szemöldökét, jelezve, hogy hallgat, én meg sóhajtván megcsóváltam a fejem.

– Egyébként a fene akar veled bulizni. Felőlem ülhetsz itt és bekattanhatsz attól a sok okos sortól, amivel tömőd a fejed.

Szükségem lett volna rád, de túl önző vagy ahhoz, hogy észrevedd. Norbi megy erre a bulira, az összes barátunk is megy, Eszti kivételével, aki szolidaritást velem. Ezért elhatároztam, hogy én is megyek, mert ha nem vagyok ott, akkor mindenki szánakozva megemlékezik rólam öt másodpercig, aztán már senkit nem érdelek. Viszont ha megjelenek, és jól vagyok, akkor mindenki elismerően fog bólogatni, Norbi megsemmisül és lelép. A hatásos belépőmhöz azonban szükségem van Esztire és Csabira, de Csabi Norbinak ígérte meg előbb, hogy vele megy, tehát rá kéne beszélnem, hogy jöjjön inkább velem. De csak úgy érem el a célot, ha van mivel rávennem. Ez lenne a kocsi. Mert arra tuti nem mond nemet. De én tizenhét vagyok, se jogsim, se kocsim, itt jössz a képbe te, aki odavisz minket. Na. Erről lett volna szó, de mindegy.

– És én vagyok az önző? – nézett rám némi hallgatás után.

– Igen – biccentettem. – Ha így nézzük, akkor igen.

– Mert nem sofőrködöm.

– Nem. Azért, mert ezer éve volt, hogy szakítottak veled, már nem is jár azzal, akivel megcsalt, te mégis ugyanott tartasz! Nekem friss a sztorim, és gyorsan kéne lépniem, de téged ez egy cseppet sem érdekel. Hatvan év múlva, amikor már rég nyuggerek leszünk, és leporollak téged a hülye könyveiddel együtt, még mindig azt fogom hallgatni, hogy porrá szállt a lelked, vagy mi! Jó olvasást! – csaptam be az ajtaját, és átviharzottam a szobámba.

Friss kidobottként természetesen minden, Norbival kapcsolatos emlékeimet elzártam, megsemmisítettem vagy egyszerűen elhajítottam, hogy ne is lássam, de fogalmam sincs, kit akartam átverni. A párnámat felemelve előszedtem a kinyomtatott, lesírt és összegyűródött fotónkat, amelyen a ráhullott könnyeimtől

Szilveszternél

elmosódott és hullámosra száradt Norbi arca, és csakúgy, mint kábé minden órában, most is ránéztem pár pillanatra, aztán újra eldugtam mindenki és magam elöl is. Az ablakhoz lépve lekapcsoltam a karácsonyi szarvast formáló égősoromat, ami az üvegen át világított, leginkább a járókelők boldogítására. Nekem azonban nem volt karácsonyi hangulatom. És úgy gondoltam, hogy akkor másnak se legyen az én ablakomat bámulva. Bocs, ez a szerelmi bánatban szenvedők önzősége. Magam köré kulcsoltam a karomat, és az üvegen át az utcai világítás sápadt fényében csillogó fagyos utcát figyeltem, amikor kinyílt az ajtó. Hátra sem néztem, csak a lépteket hallgattam, aztán Szilkó megállt mellettem, és együtt bámultunk kifelé.

– Hol lesz ez a buli? – kérdezte.

– Budán, valahol a XXII. kerületben – suttogtam halkán.

– Hogy akarsz odajutni Árpádföldről?

– Nem tudom. Szerinted? – pillantottam rá.

– Kocsival – felelte, nekem pedig ösztönösen mosolyra húzódott a szám. – Ne örülj, elviszlek, kiraklak, és érted megyek, amikor kell.

– Rendben. Köszönöm – töröltem meg a szemem. – Amúgy, asszem, nekem is porzik a lelkem.

– Lia, annyi irodalmi érték van benned, mint egy darab téglában.

– Most miért? Te is ilyesmit mondtál az előbb... Jó, kicsit talán máshogy fogalmaztál, de a lényeg a porzás, nem?

– Egyre mélyebbre süllyedsz, inkább hagyd abba – tanácsolta.

– Jó – hagytam rá nevetve, mire Szilkó is elmosolyodott.

– Nézd! Ott egy gyalogos! – csodálkoztam, észrevéve, hogy a járdán baktat valaki a lefagyott aszfalton.

– Igen. Ha most felnéz, azt nem éli túl – közölte.

– Hogy érted? – csóváltam a fejem.

– Nézd meg a *Psychót* – veregette meg a vállam, aztán szó nélkül megfordult, és kiment.

Miután Szilkó magamra hagyott, újra ránéztem a netre. A téli szünet már csak ilyen, mindenki online van, úgyhogy ez kiváló alkalom volt, hogy szétnézzek egy kicsit. A Facebookra belépve két dolog tűnt fel, még minden más előtt. Az egyik, hogy elképesztően sokan írtak és lájkoltak a mikulás-sapis képemhez. A másik, hogy ez nem csak nekem tűnhetett fel, ugyanis Norbi, akinek az adatlapján mintegy késszúrás-ként virított az „egyedülálló” titulus, szintén lecserélte a régi profilképét. Jó, azt nem mondom, hogy a képet látva nem mart belém az érzés, miszerint valaha (igazából pedig még tegnapelőtt is) nagyon, kimondhatatlanul és nem melleleg mindennél jobban szerettem ezt az embert, de ezt egy pillanat alatt elnyomta a vele kapcsolatos új és eléggé erős „különösen nagyon utálok” álláspontom. Ugyanis, felbuzdulva azon, hogy én magamról egy kifejezetten jó képet töltöttem fel, ő is így tett. És sajna az ő „beleröhögök a webkamerámba, mert olyan átkozottul jól nézek ki” fotójának is volt sikere, nem is kevés. Dühösen kattintgattam a kommentáradatot olvasva. Jó sok lány írt. A legtöbbet ismerem a suliból. Bah, a keselyűk. Azonnal lecsapnak. Itt volt az ideje lépni. Gyorsan bekapcsoltam a kamerám, és az államra támasztott kézzel mosolyogtam, miközben csináltam egy felvételt. És már fel is töltöttem. Nos, az elmúlt két nap sírása és keserősége nyilván nyomot hagyott a külsőmon, mert olyan kommentek kezdtek érkezni, mint: „hú, valakinek pihennie kéne”, meg „hallottam, mi történt Norbival, remélem, jól vagy”. Ezek alapján

Szilveszternél

inkább S. O. S kitöröltem a fotót, és tovább agyaltam. Mivel (a jelek szerint) nem voltam fotózható állapotban, máshogy próbáltam megbosszulni az exem közösségi sikerét. Beléptem a chatre, és „beszélgettem” a közös ismerőseinkkel/barátainkkal. Többek között Csabát is online találtam, úgyhogy megkérdeztem, egészen véletlenül nincs-e kedvük velünk jönni a szilveszteri bulira – kocsival. Először kicsit megdöbbsent, de örömmel írta, hogy naná. Én is így gondoltam. Bocs, Norbi, és jó buszozást a világvégére, valahova a XXII. kerületbe.

Szilveszter reggel

Arra ébredtem, hogy pontosan egy hete szakítottunk Norbival. Ez két dolgot is jelentett. Az első, hogy azóta most először fogok nyilvánosság elé lépni, már ami a barátokat és sulitársakat illeti. A másik, hogy mivel azóta sem beszéltünk/írtunk/kommunikáltunk, ezt biztosan véglegesnek tekinthetjük. Nem mondom, hogy nem fáj, sőt, nem tagadom, minden telefoncsörgésemnél, üzenetnél és értesítésnél fohászkodtam, hogy ő legyen, de annyira lefoglalt a bosszúm, hogy különösebben nem foglalkoztam vele; a csalódottságom, miszerint egyszer sem ő keresett, pillanatok alatt elmúlt, és csak jobban felszívtam magam. A Facebook-harcunk eléggé eldurvult, tulajdonképpen az egész két ünnep közti időszakot az áléletem promotálásával töltöttem. Igyekeztem feltűnés nélkül csinálni, és nem csak akkor kiírni és kitenni valamit, amikor ő is így cselekedett, mert az túl szánalmas lett volna. Ezért aztán kissé túllöttem a célon, és a hetem minden pillanatát megosztottam poszt és fotó formájában a neten, volt ott „vidáman plázában mászkálós” kép, „moziban Esztivel, és igen, ezt a popcornmennyiséget mind megesszük XD” fotó, és egy halom kiírás, olyanok, mint például: „annyira nevetek, hogy már fáj az állam”. Büszkén láttam, hogy a falam egy laikus számára totál rózsaszín és undorítóan boldog, nyoma sem

Szilveszter reggel

volt semmiféle bánatnak vagy szomorúságnak. Ha nem én lennék én, még nekem is hihető lenne, annyira jó munkát végeztem. Oké, azért az igazsághoz hozzátartozik, hogy szegény Esztit fél órán keresztül fotóztattam a mozi előtt, mire lótt rólam egy számomra is elfogadható képet, de úgy, hogy spontán szépnek tűnjön, és ne beállítottnak. Amikor meg a sírva röhögős kiírásokat toltam fel a Facebookra, akkor eredetileg éppen a zabpelyhet reggeliztem, és kész voltam elunni az életemet. De nyilván nem én vagyok az első ember, aki az exét akarja feldühíteni, és ezért picit kiszínezi a dolgokat... Na ugye.

Szilveszter lévén a net beőrült, mindenki az esti programot ismertette. Aki buliba volt hivatalos, már kora reggel óta felvágott vele, de természetesen előkerültek az „ez csak egy sima nap, francnak ez a felhajtás” elmélet képviselői is. Ment a harc az otthon tévézők/netezők és a buliba készülők között, másodpercenként láttam a falon egy-egy koncertajánlót vagy éppen viccesnek gondolt gagyi szilveszteri kalapban készült előbulis fotót. Az eseményeim között újra megnéztem, hogy pontosan hova vagyunk hivatalosak. A parti, mily meglepő, a „Projekt X buli Szánkóéknál” nevet kapta, ami azért szörnyen eredeti, mert a 2012-es azonos című film óta valamennyi gimis bulit így hívnak, akár hasonlít a filmbelire, akár cseppet sem. Még a nyomi kilencedikesek is így hívták az egyikük szülinapi buliját, pedig ott aztán a legextrémebb dolog az volt, hogy egy laktózérzékeny gyerek is evett a tortából, és emiatt ki kellett hívni az ügyeletet. Mindegy, már a héten visszaigazoltam Szánkó buliját, ott voltam a sok-sok név között, akik szintén rányomtak arra, hogy eljönnek. Norbi is. Láttam a nevét, szinte azonnal kiszúrtam. Azért a biztonság kedvéért

küldtem egy üzenetet Szánkónak is, hogy ma este számíthat rám. Ezt a formális lépést azért tartottam fontosnak, mert: 1. Nem akartam, hogy a rengeteg meghívott között eltűnjek a virtuális térben, és a valóságban esetleg megkérdezze, hogy mit akarok és ki hívott meg, mert az rém kínos lenne. 2. Mert Szánkó (és igen, tényleg ilyen idétlen a beceneve, télen még jópofa, de nyáron utáltam megszólítani) régi osztálytársunk, tavaly, tizenegyedikben viszont átköltöztek Budatéténybe (tippem sincs, az merre van), emiatt sulit váltott, viszont most az összes új és régi ismerősét is meghívta az állítólagos legnagyobb évbúcsúztató partira. A visszaigazolások alapján pedig valóban mindenki, akit ismerek a suliból és környékről, ott lesz ma este. Hát, amikor először rábólintottunk az egészre, akkor még más idők jártak. Eleve négyen egyszerre kaptuk a meghívót (Norbi, Csaba, Eszti és én), gondolom, azért, mert Szánkó is, mint mindenki más, jó ideje úgy gondolt ránk, mint azokra, akik úgyis mindig együtt lógnak. Igen, régen ez így volt. Amikor még szerettem, és nem gyűlöltem Norbit. Ó, a régi szép idők.

Reggeli közben a tejeskávémát kevergettem, bár már nemcsak a cukor oldódott fel a sok kavarástól, hanem szinte a bögrém széle is kilyukadt, de észre sem vettem a monoton mozdulatsort, csak akkor, amikor apu rám szólt, hogy konkrétan agybajt kap, és fejezem már be.

– Bocsánat – dűnnyögtem, miközben minden erőmmel azon voltam, hogy ne törjem szét a bögrét, ami, mint mostanában minden, szintén Norbira emlékeztetett. Valamikor a hét közepén megpróbáltam elrámolni a szobámból azokat a tárgyakat, amikről eszembe jut, de ez lehetetlen volt, így kézenfekvőnek tűnt, hogy elcseréljem a szobámat Szilkóé-

Szilveszter reggel

val, de ezt végül egyikünk sem tartotta jó ötletnek. Őt állítólag zavarja az a plüssló, ami haladékot kapott tőlem a többi gyerekes cuccal szemben, és egészen a tizennyolcadik szülinapomig maradhat az ágyamon, én meg frászt kapok Szilkó plakátjától, ami valami őrült filozófust ábrázol, és akárhányszor a szobájában járok, mindig az az érzésem, hogy engem néz. A plüssló és az őrült tudós miatt mindenki maradt a helyén, én meg tovább küzdöttem Norbi emlékeivel, ami mindenhol, de tényleg mindenhol ott volt. Még egy bögrén is.

Felálltam, és átöntöttem a kávé egy sima csészébe, aztán visszaültem az asztalhoz, és válaszoltam apunak a kötelező kérdésekre. Apa-lánya konzultáció: mindent tudni akart a programomról, én pedig legjobb tudásom szerint válaszoltam, ami kábé annyi volt, hogy „buli Szánkónál”. Nem csinált belőle nagy ügyet, de csak azért, mert Szilkóval együtt készültem elmenni, ami két okból is boldoggá tette a családomat. Az első, hogy rám ezek szerint biztosan vigyáz valaki, vagy legalább eljuttat a bulira gond nélkül, a második, hogy végre-valahára az ajtón kívül tudják a bátyámat is, legalább pár órára. Éppen, amikor apu azért hálálkodott, hogy a bekattant fia kimozdul, megérkezett az emlegetett is.

– Jó reggelt! – köszönt Szilkó; fekete pólóján szerintem valami szobor képe volt, de nem biztos. A haja kócosan hullott a homlokába, tekintete unott volt, mint mindig. Ő, igen, az én filozófia szakos bátyám.

– Na, készen állsz elvinni Szánkóhoz? – mosolyogtam rá.

– Igen, de előtte megállunk, és beugrunk Tobozhoz – vágta rá gúnyosan, kicikizve ezzel Szánkó becenevét, aminek azért valljuk be, volt alapja.

Leiner Laura • Akkor szakítsunk

- Remekül fogtok szórakozni – nézett felváltva ránk apu.
- Biztos vagyok benne – dűnnyögte Szilkó, és kinyitva egy újságot, leült az étkezőasztalhoz.
- Ideadod a programajánlót? – nyújtottam a kezem felé.
- Nincs benne.
- Oké, akkor a bulvárt – próbálkoztam tovább.
- Az sincs.
- Akkor minek olvasod? – fintorogtam teljesen értetlenül.
- Mert van más is a világban bulikon és celebhíreken kívül
- szólt rám élesen.
- Igazad van – szégyelltem el magam. – Van benne tévé-újság-melléklet?
- Reménytelen vagy.
- Te meg okoskodó.

A szokásos reggeli párbeszédünk után – aminek, mint mindig, az lett a vége, hogy addig idegesített, amíg kikaptam a kezéből a (fekete-fehér, színes képek nélküli!) újságot, és ütni kezdtem vele – még ki kellett találnom, hogy mit veszek fel este. Apu és Szilkó természetesen teljesen kiakadt ezen, mondván, nyolc órával az indulás előtt az ember nem kezd készülődni, de ez hülyeség, és ebben anyu, majd a hamarosan megérkező Eszti is egyetértett.

Esztivel egyébként óvatosan kellett bánnom, ugyanis az elmúlt héten bebizonyosodott számomra, hogy kettős ügynök, tehát meg kellett válogatnom a szavaimat. Nem akart ő rosszat, csak éppen bármit hall tőlem, azt ugye elmeséli a barátjának, Csabi meg továbbadja Norbinak, aki történetesen az én volt barátom, így az elárulásom, akár szándékos, akár nem, de elkerülhetetlen. Így aztán valamelyest Eszti bevette a „remekül vagyok” előadásomat, sőt mivel elég naiv,

Szilveszter reggel

ennek még szívből örült is. Fogalma sem volt arról, hogy mennyi energiámba telt kialakítani ezt a képet, így nem állt szándékomban elárulni magam, hogy aztán Norbi nyerje a „ki van túl előbb a szakításon” versenyünket. Nekem csupán egyetlen célom volt a szilveszterestével kapcsolatban, mégpedig, hogy amikor Norbi meglát, fehéredjen le, és az legyen az egyetlen gondolata, hogy mekkora hülyeséget csinált, amikor szakított velem. Vagy jó, pontosabban, amikor hagyta, hogy szakítsunk. Nem véletlenül költöttem el a karácsonyi pénzemet arra a fekete blúzra, amit egyenesen a próbababáról vettem le az eladóval, és amiben a hosszú, barna hajammal ízlésesen feltűnően festek. És ha ehhez hozzávesszük, hogy egész héten YouTube-videókon tanultam a partismink tutorialt, akkor nyert ügyem van. Norbi könyörögni fog, hogy bocsássak meg neki, én pedig majd átnézve rajta, csak annyit mondok: „Szánkó, hoznál nekem még egy üdítőt?” Jó, talán nem ezt fogom mondani, mert Szánkó neve annyira hülyén hangzik, hogy elvonná Norbi megalázottságáról a figyelmet. Majd valaki másnak szólok, a lényeg, hogy így fog történni.

Amíg Esztivel a ruháimat pakolásztuk (kerestünk egy nadrágot a blúzhoz, és mivel azt nem vettem, a meglévőkből kellett választani), kintről már behallatszott egy-két korán meggyújtott petárda pukkanása. Erről eszembe jutott a tavalyi szilveszterünk.

- Hé – nézett rám Eszti kissé aggódva.
- Igen? – erőltettem egy mosolyt az arcomra.
- Hallottad, amit mondtam?
- Persze – füllentettem, és bíztam abban, hogy nem volt fontos. – Egyébként te találkoztál vele? Azóta.

– Norbival? – vonta fel a szemöldökét.

– Ühüm.

– Igen, persze.

– Értem. És... Kérdezett valamit? Mondjuk, rólam.

– Nem.

– Remek – rágtam a szám szélét. – Ez így van jól. Így is megpróbálok majd visszafogott lenni, tudod, hogy ne legyen annyira feltűnő, hogy abszolút nem viselt meg a szakítás...
– ettem be Eszti, akit, valljuk be, annyira nem nehéz. Természetes szóke a lány.

– Visszafogott? Ebben? – emelte fel az új felsőmet.

– Ötvenszázalékos leértékelés volt. Nem hagyhattam ott – feleltem lazán.

– Hát jó. De amúgy nem lesz gond. Norbi tök jól van.

– Tényleg? – mosolyodtam el. Ezt is a YouTube-on tanultam. A héten középfokú szintre vittem a sminktudásom mellett az álmosolygást és a tettettet örömet is. És még azt mondják, hogy a net butít.

– Igen. Figyelj! – nézett mélyen a szemembe Eszti. – Nem akartam mondani, mert a szakítás után ijesztően festettél, de most, hogy tényleg ennyire jól vagy...

– Igen? – ráncoltam a homlokom, miközben fejben folyamatosan a YouTube-on látott amatőr színész technikáit elevenítettem fel.

– Azt hiszem, Norbinak van mára egy randifélesége.

– Tényleg? De jó! – tettem a szívemre a kezem.

– Oké, gondoltam, hogy jól kezeled majd, de azért... Most te örülsz? – kérdezte Eszti elképedve. A francba. Hülye YouTube-os ember! Túl jól megtanított.

Szilveszter reggel

– Igen, mert... Szóval ez kínos, de... Nekem is van egy hasonló sztorim.

– Na neee! – ámult Eszti.

– De. Van egy srác, akivel elvileg összefutunk. A bulin – mondtam. Füllentettem. Hazudtam. Mindegy.

– Lia, annyira nagyon örülök neked. Ez így csodás! Talán Norbival újra barátok lesztek – tárta szét a karját, hogy megöleljem, én meg feltérdeltem a köztünk lévő ruhakupacra, és szorosán átkaroltam. – És ki a srác?

– Jövök, és mindent elmesélek – tápászkodtam fel gyorsan. – Csak hozok inni.

Behúztam az ajtót, és átrohantam Szilkó szobájához. Halk, türelmetlen kopogtatásomra nem reagált, ezért benyitottam, és becsuktam magam mögött az ajtót. A bátyám a falnak támaszkodva ült az ágyán, és olvasott. Érkezésemre abszolút nem reagált.

– Szilkó, baj van – toporzékoltam előtte.

– Te jó ég! Félrekattintottál a gépeden, és a Wikipédiára irányított? – kerekedett el a szeme tettetett megdöbbenéssel.

– Nem, és nem vagy vicces. Segíts.

– Miben? – forgatta a könyvét unottan.

– Kell nekem egy fiú.

– Mi van?

– Egy fiú. Egy srác. Randira.

– Keress magadnak. Te jó ég! – rázta meg a fejét.

– Nem megy. Norbi minden ismerősömet ismeri. Olyan kell, akit nem. És az jelenleg csak a te köröd. Kérlek! Mondd, hogy van egy normális... – hadartam, aztán javítottam. – Valamennyire normális haverod.

– Nincsenek haverjaim. És különben is, mit művelsz?

– Nem tudom. Norbi állítólag találkozik ma valakivel...

Egy lánnyal.

– És?

– És kicsúszott a számon, hogy nem gond, mert nekem is randim van.

– Ezt úgy hívják, hogy hazugság – meredt rám Szilkó.

– Nem! Ezt úgy hívják, hogy egy hete szakítottunk! Engem is meglepett a dolog. Ha nem improvizálok, akkor kiakadok, és Eszti rájön, hogy mennyire megvisel ez az egész, akkor pedig megtudja Csaba, tőle meg persze Norbi, és... Jaj! Ott fog állni éjfélkor valami lánnyal, én meg majd összetörök, közröhej tárgya leszek, és becsavarodok, mint te – sóhajtottam szomorúan.

– Add ide a telefonom – ingatta a fejét Szilkó, én meg már pattantam is az íróasztalához, és felkaptam a készüléket.

– Jé, ezen még gombok vannak – ámultam el egy pillanatra.

– Veled ellentétben én nem várom el, hogy a telefonom okosabb legyen nálam – közölte egyszerűen, és már a füléhez is emelte. – Miklós? Igen, szia, Szilveszter vagyok. Igen, haha, pont ma hívlak, szilveszterkor... Hahahaha, ez vicces, igen. Na, most már fejezd be! – váltott stílust, én meg visszatartott lélegzettel figyeltem a beszélgetést. – Egészen véletlenül nem érsz rá ma este? Igen, lenne itt egy randiféleség... Nem, Miklós, nem értettem félre semmit, egy lányról van szó... – mondta rezignáltan.

– Túl ritkán mutatkozol barátnővel – suttogtam, mire Szilkó szikrát szórva pillantott rám, ami miatt inkább elhallgattam.

– Igen, meg tudod nézni a Facebookon. A húgom. Keress rá az ismerőseim között. Kornélia. Igen, várok.

Szilveszter reggel

– Most tényleg csekkol? – szaladt a plafonig a szemöldököm.

– Úgy tűnik – biccentett, majd újra a füléhez nyomta a kézszüléket. – Igen, itt vagyok. Nem, nem vicc. Ő az.

– Mi van? – néztem rá. – Mit mond?

– Egy pillanat – fogta be a telefont Szilkó, és felém fordult. – Nem ismerem a randinyelvet, de azt mondta, hogy whoo-hooo.

– Whoo-hoo? Te jó ég. Ma buli lesz a zárt osztályon – dűnnyögtem.

– Mit mondjak neki?

– Semmit, csak irányítsd Szánkóhoz, legyen ott tizenegykor. És köszönöm. Megmentettél – mosolyodtam el hálásan, aztán visszarohtam a szobámba.

Eszti a szőnyegen ülve még mindig a ruhákat pakolászta.

– Ugye ezt nem veszed fel ma? – mutatott fel egy selyemsálát.

– Nem, viheted – huppantam le a kupac mellé. – Hol az üdítő?

– A mi?

– Amiért lementél.

– Ó, elfogyott – legyintettem.

– A víz is?

– Igen. Hideg van kint. Befagytak a csövek – feleltem. Kezdet természetessé válni a hantázásom. Ha minden jól alakul, holnaptól keresek egy YouTube-videót, ami leszoktat a vetítésről.

– Szóval a fiúúú! – csillant fel Eszti szeme. – Mit tudhatunk róla?

– Öhm. Hát, először is, hogy huszonkét éves. Legalábbis remélem – kezdtem habozva, bízva abban, hogy az első diplo-

Leiner Laura • Akkor szakítsunk

máját szerzi a filozófián Szilkó csoporttársaként, és mondjuk, nem egy professzorról van szó. – Miklósnak hívják – folytattam.

– Klassz. És hol ismerkedtetek meg? Mármint mikor? És hogyhogy nem hallottam még róla? – fecsegett Eszti.

– Ó, hát ő... Igazából még friss a dolog. Szilkó mutatott be neki. Nagyon... khm... Helyes, okos és udvarias. Egyetemista.

– Húúú! – biccentett Eszti. – És már bocs, de mi a közös bennetek? – érdeklődött, mire én beletúrtam a hajamba, és megráztam a fejem.

– Hát, például mindketten rajongunk a *Blur-Song 2*-ért. Tudod. „Whoo-hoo” – erőltettem egy mosolyt a fejemre, közben pedig legszívesebben elsüllyedtem volna.